

ית. הוא גר בשרתון בתל-אביב
לסוף בירושלים, והיה מין מיליונר
ראוואנטי כזה. משהו בסגנון:
יי חברה, אי וויל טייק יו טו דינר,
ו יו וואנט טו איטז, ואז היינו
ם למיסערה סינית, אחת
ארות בתל-אביב. נגנבנו, מצאנו
גר שימנן אותנו. והוא באמת
את כרטיסי-הטיסה לי וליאר
לנו ויות. אני לא רוצה להמעיט
של אבי. גם הוא השקיע המון

ענו ללוס-אנג'לס כשכביסנו אלף
שגרוסמן נתן לנו לבזבו,
ם הראשונים, וכשהכסף היה
להגיע כל רגע. אני רק הש'
זו, ויאיר קיבל חופשה מיוחדת
דש, מהצבא.
זכרועים הראשונים בלוס-אנג'לס

ובצדק, על החברה שמסתובבים
מלהקה ללהקה. רצינו שמות חדשים
בלי ניסיון. הראשון שהגיע אלינו היה
סמי אלמקייס.
סמי הוא טיפוס! הוא בא מקריית-
מלאכי, היה בן 20 וכבר היה לו ילד
והבת השנייה עמדה להיוולד. הוא היה
נגרחתנות, מתופף מבריק. שמענו
המון מתופפים, אבל כששמענו אותו
אמרנו — זהו זה.

יאיר נזכר, שכשהיה בגרעין נח"ל,
הכיר באסיסט בשם צוף. את רוצה
לרעת את שמו האמיתי? אני לא בטוח
שהוא יאהב את זה, נו, טוב, אם כבר
עושים מכירת חיסול, אז עושים, שמו
הוא יצחק פילוסוף.

הלכנו לצוף, מצאנו פריק צעיר
באיוו רירה בתל-אביב, בכלל לא בכיוון
שלנו. הוא היה ממש פריק עד הסוף.
הוא ממש לא אהב את המוסיקה

אותו בכוונה. לא היינו מודעים למעמד
החדש שלנו.
אני זוכר שעשינו פאשלות עם
פועלי-הכמה. היינו רגילים להרכיב
ציוד בעצמנו. פיתאום איזה שבועה איש
עוברים בשבילנו. מפרקים, מסדרים
לנו. לא ידענו איך להתנהג עם פועלי-
הכמה.
פיתאום הגיעו מסביב הדים שמאוד
לא אוהבים אותנו, שאנחנו ילדים
שחצניים.

איוה רכלן, נדמה לי שמהעיתון שלכם.
בטעות ניתזה עליו טיפה מהקפה שלי,
ואז התחילו להפיץ שמועות, שאני
שופך קפה על עיתונאים.
עיתונאי אחד, פשוט אידיוט, לא
מבין על מה הוא כותב, גם איתו היה
לנו עניין. יש היום אינפלציה של
עיתונאים, יש כלי-כך הרבה עיתונים
וכל עיתון צריך כתבי-ידור, או כל אחד
נעשה כתבי-ידור. יש מעט מאוד
עיתונאים מיקצועיים. כל מיני לא-

משהו כמו 300 דולאר. בשאר ההופעות
לא ראינו כסף. בהתחלה נגנבנו על מה
שקורה לנו, היינו כלי-כך דלוקים, שלא
חשבנו על הכסף.
אני לא חושב שגנבו אותנו. חלק
מהדברים לא נסגרו עד היום ואף אחד
מאיתנו לא היה חכם דיו לעשות
תחשיב. מצאנו את עצמנו בחובות
איומים. ואז ניקשנו להפסיק להופיע.
מצאנו את עצמנו במצב קשה. לא
ידענו לאיזה כיוון ללכת.

קבל מעריצים בהופעת "תיסלם"
יבוא קהל? לא יבוא?

היינו ילדים, בסך הכל! דגע שהפסקנו להופיע, תחילו לשכוח אותנו!

שעשינו, אבל אמר — מה יש? נלך על
זה כמו על טריפ. התחלנו לעשות
חזרות באיזה מרתף כשרדות בךגוריון.
ישבנו כל היום וניגנו, עברנו לבר-
ברים והוצאנו שירים לרדיו. העניין
התחיל לזוז, ואנחנו עדיין כמרתפים.
לא כלי-כך ידענו מה קורה מסביב, ואז
פיתאום התחלנו להתראיין, רדיו,
טלוויזיה, באלאגן שלם.

עברנו לרישפון, עם לואי להב, והוא
הפך אותנו ללהקה. פיתאום, ברישפון,
התחילו להגיע מעריצות. בוקר אחד
כאו שלוש בנות, ככה בנות חמש
עשרה, עם כל מיני כתובות שהיו עלינו.
זה היה נורא סימפטי. לא תארנו
לעצמנו עד כמה הסימפטיה הזאת
תיהפך בשלב מאוחר יותר למשהו
מגרנד.

אחרי שבוע באו עוד כמה בנות.
נחמד, ואז פיתאום התחילה ההיסטריה.
דן, מחקתי לעצמי את התקופה הזו. אני
זוכר אותה באופן עמום. היינו גנובים.
קרו לנו דברים. אני מתאר לעצמי
שעשינו המון פאשלות. לא שעשינו

ד כמה החיים קשים וכל הזמן
נו שאנחנו לא יכולים לעמוד בזה.
נו אולפן של מאה דולאר לשעה,
דו לאבי. אמרנו — מה זה משנה?
דולאר? תאמין לנו, זה הכי טוב
בקיצור, שלח לנו כסף, צריך
ם מיקרומה. התקשרנו לגרוסמן,
זמן אמר ארקי, איז כעיה.

קי, ארקי והכסף לא מגיע.
נו לגרוסמן כל יום, והתשובה
ללנו היתה: "מה אתם דואגים
אם דה מאן הוא פאייס". בקיצור,
שלח לנו שני צ'קים של איזה בנק
ציי. כל הזמן היה לי ענינים עם
ם שווייצים ומיספרים סוריים.
ים לא חזרו, הם לא היו קיימים

חרי-כך גרוסמן נעלם, ובשלב יותר
ור שמענו שהוא נכנס לבית-סוהר,
נגללנו, אלא בגלל מעשים יותר
ים.

זו חזרנו לארץ והחלטנו לה'
להקה. היינו צריכים מתופף ר'
סט. היו לנו המון דיעות קדומות,

פעם, יאיר ואני נכנסנו למשרד של
אמרי ואמר לנו בוא, תהיו חברים
באיגוד-האמנים. אמרנו לא רוצים
להיות. אנשים בברנג'ה נפגעו,
והתחילו להפיץ אגרות ושמועות.
ישבה שם איוו מזכירה, שהיא בעצמה
זמרת, ומאוד נעלבה.

לא התכווננו היינו ילדים, בסך-הכל.
והעיתונאים — דיברנו עם כולם. מי
שרצה, דיברנו איתו. אבל גם בעניין
הזה הפיצו עלינו שמועות. אני זוכר
שבאיוו מסיבת עיתונאים ישב לידי

מבנים מרשים לעצמם לכתוב מה
שכאלהם.
ובכלל, מגיע שלב טבעי שבו, אחרי
שהעיתונאים מעלים אותך למעלה, הם
מורידים אותך, או העיתונאי הוא כתב
כתבה בשם השקר של תיסלם. ניגנתי
בניטארה חסרת חוט, כך שיכולתי
לרדת לקהל, אז העיתונאי כתב שאני
עושה את עצמי מנגן ושישוי עומד
מאחורי ומנגן במקומי.

צריך לסגור את החנות

היינו כלי-כך תמימים שכל מיני
בחורות פיתו אותנו. אתה פוגש
בחורה, נדלק עליה, פיתאום, אחרי
שבוע מסתבר לך שהיא גרופי יותר
מתוחכמת, ושהמניעים שלה להיות
איתך הם המניעים של גרופי. להתקרב
ולהיות חלק מתיסלם.
למעריצות של תיסלם אין מודעות
מינית, הן, בסך הכל, ילדות. יש להן
מטרה להגיע לכוכבים, להיכנס
למעמד התל-אביבי. אבל, היותר
מבוגרות שבהן, זה משהו. אתה נתפס
על בחורה. פיתאום, אחרי שבוע, אתה
מגלה שהיא בעצם דלוקה על תיסלם,
לא עליך.

היו מגיעות בנות מהפרובינציות,
שמתות להיות "אין". לי, עצמי, זה קרה
כמה פעמים. חשכתי שמצאתי את
אהבת חיי ופיתאום הבנתי שזו שטות,
שהבחורה בעצם רוצה, דרכי, להיות
"אין".

בהתחלה אהבנו ללכת ביחד
למסיבות ולהרגיש את הכוח שלנו.
כלהקת תיסלם הלכנו לכל המסיבות
בעיר, אבל יצאנו מזה נורא מהר. לא
היינו בברנג'ה, ועד היום אנחנו לא
בברנג'ה. לא אהבתי את המסיבות
האלה ואת כל מה שכרוך בהם. הרגשתי
שמה שקורה הוא ניהיליסטי. אנשים
על ריק, על אוויר.

בסוף סיבוב ההופעות של ספטמבר
'81 הסוס נגמר. פיתאום גילינו שאנחנו
לא מרוויחים כסף. בהופעות הראשונות
הרווחנו 30.000 לירות בחודש, שזה

ברגע שהפסקנו להופיע. לאיזה
תקופה של ארבעה-חמישה חודשים,
התחילו לשכוח אותנו. התחלנו לעשות
חזרות שהיו מאוד לא פוריות. היינו
ברילמה מבחינה מוסיקלית, רצינו קהל
מבוגר יותר, אבל לא רצינו לוותר על
נוסחה שעבדה.
התחלנו להבין שלא ראינו לירה
והתחלנו לחפש מי אשם, ואז התפוצץ
העסק בינינו ובין אבי פרץ. הבנו שזה
לא זה ובסך הכל לא היינו מרוצים
ממנו.

בסוף תקופת הנפילה, במאי 1982,
גמרנו חזרות והחלטנו להקליט. כינסנו
מסיבת-עיתונאים להגיד — אנחנו
כאן! היינו נבוכים. זה היה מאוד מוזר,
למרות ההצלחה שהיתה לנו בעבר.
היינו מאוד חסרי-ניסיון. זה היה יותר
גרוע מלהתחיל מחדש.
היה לנו מישקע והרגשנו די רע
במסיבת-העיתונאים הזו. התקליט
הצליח. לא כמו הראשון. הראשון מכר
70.000. זו תופעה. השני מכר 15.000.
שזה בהחלט טוב.

התחלנו להופיע, וזה היה קשה
מאוד. בא מעט מאוד קהל והיינו ממש
בדיכאון. איכשהו עברנו את החורף
והחלטנו להקציב לעצמנו זמן. הבנו
שזה לא זה. אין לנו אינטרסים
משותפים. צריך לסגור את החנות.
סיפרו שהלכנו מכות? בחיים לא
הלכנו מכות בתיסלם, ולא היו מכות
בין יאיר ודני. אני לא יודע מאיפה
הסיפור הזה. אם יש תתיקבוצות
בתיסלם זה דני ויאיר, הם חברים הכי
טובים.

ביני ובין יאיר היה, לאורך כל הדרך,
קשר מיוחד, גם בתקופות קשות, והיו
תקופות קשות. אבל יש איזה
מכנה-משותף, רק שלנו והוא מאוד
חזק.

מובן, שהיו מאבקים של כוח בין
יאיר ובני לגבי דני. היה נתון קבוע,
שהוא הזמר והוא המוביל. הוא היה
הפרונט ונתנו לא קרדיט. אבל הוא לא
מיק ג'אגר, הוא לא כותב, הוא שואי-מן
מזויין, מיקצועי לחלוטין, יש לו
כאריזמה והוא שולט על הבימה
ובקהל. אני לא.

אשדות בהמתנה (על גשר הירקון בתל-אביב)
לא יודע לאן כל אחד הולך